ÁRA: 4,— FT

BÉKEHÍRNÖK

„A jövendő a béke emberéé”

XXIII. (LXXIII.) 45. SZÁM — A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA — 1980. NOVEMBER 9.

Ne legyenek szakadások

Júdás 17—11

AZ ŐS-GONOSZ NYUGTALAN, ha Isten gyermekeit egységben és szeretetben munkálkodva látja. Mindent megtesz, hogy az Úr gyülekezeteiben nyugtalanságot, egyenetlenséget támasszon eszközei által. Judás apostol ezért vigyázásra int bennünket, amikor a gyülekezetben élő, de a Sátán által megrontott szívű és gonoszt munkáló emberek hamisságát feltárja. Isten gyermekei nehezen szánják rá magukat arra, hogy fölvegyék velük a harcot. Egyrészt azért, mert elhamarkodottan senkit sem akarunk ítélni, nehogy a szeretetlenség bűnébe essünk, másrészt pedig szánakozva nézzük a tévelyítők romlását, hiszen inkább hittestvéreinket szeretnénk látni bennük. Nagyon komolyan kell tehát imádkoznunk azért, hogy senkit ne ítéljünk meg szeretetlenül, de félre ne engedjük magunkat vezetni megromlott látású és szívű atyafiak által. Felismerésük és leleplezésük érdekében is alkalmazzuk a tévedhetetlen igei mércét. „Gyümölcseikről ismeritek meg őket” (Mt 7:16).

*

JUDÁS APOSTOL határozottan kimondja, hogy a szakadást okozókban nincsen Szentlélek, még akkor sem, ha talán ők azok, akik a legtöbbet hivatkoznak reá.

Általában a szakadást okozó emberek tekintélyükben érzik sértve magukat. Mily messze esnek Pál apostoltól, aki ha megbántották, az életére törtek és lehetetlenné akarták tenni szolgálatában, akkor sem panaszkodott saját tekintélyének megcsorbítása miatt. A bántalmak ellenére is hű maradt Krisztusához és szolgálatához, mert Ura tekintélyére és országának érdekére nézett. Hányan vannak, akik szolgálatukat — ha nekik úgy tetszik — abbahagyják, az Úrtól kapott tálentumokat elássák, mert testi gondolataik szerint feltételekhez kötik lelkinek állított szolgálatukat is, vagy kiszakadnak a gyülekezetből, más közösséget keresnek, hogy tekintélyszomjukat kielégítsék.

Vannak olyanok, akik elszakadásukat azzal indokolják, hogy kénytelenek vele, mert egy-egy munkamező nem bír el több azonos tálentummal rendelkező embert. Ez nem áll. Kis gyülekezetünkben például három karvezető irányítja az énekkar munkáját. Örömmel tapasztaljuk, hogy emiatt soha nem akadozott a szolgálat. A három karvezető nemcsak, hogy megtalálja a maga munkáját, hanem már azért könyörög az Úrhoz, hogy tegye őket képessé a sok munka elvégzésére. A gyülekezetben soha nem lehet túl sok a krisztusi lelkülettel munkálkodó ember, mert „az aratni való sok, a munkás kevés”.

*

A SZAKADÁST SZÍTÓKRA MA IS ÉRVÉNYES a régi jellemzés: „Ezek zúgolódók, sorsukra panaszkodók, akik szenvedélyeik szerint élnek, fennhéjázó szavakat hangoztatnak . . ”

Vagyis, ezek az emberek mindig saját magukkal vannak eltelve, és azt szeretnék, ha mások életében is ők foglalhatnák el a központi helyet.

Ha valaki sokat panaszkodik saját magát sajnáltatva, s ugyanakkor másokról minden rosszat összehord, vigyázzunk, nehogy megtévesszen bennünket. Az Úr Jézus mások terhét hordozva és javát munkálva szolgált és feláldozta a Golgotán önmagát. Ha hasonlóvá akarunk lenni Hozzá, nekünk is ezt az utat kell járnunk. A becsületesség és egyeneslelkűség ott kezdődik, ha egymást szükség esetén szeretettel intjük, és ugyanakkor hajlandóságot mutatunk az együtt munkálkodásra.

Végzetes fordulat, amikor a főtekintély, Jézus helyébe az *én* tekintélye lép. Jézus Krisztus fősége alatt az egyenetlenségek megszűnnek, míg a saját tekintélyükért hadakozók nem törődnek a közösség érdekeivel. Ők azt nem bánják, ha tönkremegy a gyülekezet, csakhogy érvényt szerezzenek testi vágyaikból származó akaratuknak.

*

A KÖZÖSSÉG FELELŐS AZÉRT, AMI BENNE TÖRTÉNIK! A szakadást előidézőkért is. Minél több a józanul és Isten Lelke által élő és gondolkodó ember a gyülekezetben, annál kisebb az esélye a bajszerzőknek. Ahol az összeférhetetlenek és békétlen szívűek eredményt érhetnek el, csak azért tehetik, mert tevékeny szövetségesekre találhatnak a megfelelő lelkigondozás nélkül maradt, megbántódott testvérekben, vagy a tétlenségre kárhoztatott, a gyülekezet szolgáló életéből szinte kirekesztett emberekben. De közvetlen módon cinkosai a kártételüket eltűrő közönyösek is. Nem arról van szó, hogy átvéve a szakadást szítók harcmodorát, mi is fondorkodjunk, hangzatos, de üres szólamokkal ágáljunk, vagy éppen személyeskedjünk. Tiszta ügyet csak tiszta eszközökkel szabad képviselnünk.

Egyfelől legyen mindig nyitva szívünk — de imaházunk is — a bűnbánatra, megváltozásra őszintén készséges megtérők vagy visszatérők előtt. Másfelől azonban a javíthatatlan viszálykodókat, haragtartó, békétlenséget támasztó embereket a közösség egésze intse le, s határolja el magát tőlük. A bűnnel megalkuvó álszeretet senkit sem fog besegíteni Isten Országába, vagy ott megtartani. Csak a bűn feltárására is kész szeretet teszi alkalmassá az egyént s a gyülekezetet a lélekmentés szolgálatára.

Szlepák Lajos

Hatvanhárom év

Egyházunk vezetői és tagjai egyaránt figyelmesen tekintenek minden olyan eseményre és történelmi összefüggésre, amely bibliai látásunk és teológiai felfogásunk szerint is előbbre viszi az emberiség fejlődését és nemes célkitűzéseit. Ezt a szempontot figyelembe véve gondolunk arra az összefüggésre is, amely jelenlegi társadalmi fejlődésünk, egyházi életünk mai helyzete és a nagy októberi forradalom eredményei között megtalálható.

Kétségtelen, hogy mi, akik e forradalom eredményeivel közvetlen kapcsolatban építjük hazánkban a szocializmust, másként ítéljük meg a történelmi évforduló jelentőségét, mint azok, akik a világ más pontjain más körülmények között élnek s alapvető kérdésekben egészen másként gondolkoznak.

Harmincöt évvel ezelőtt a mi országunk és népünk is felszabadult a háború, a fasizmus és a feudal-kapitalizmus nyomasztó igája alól. Azóta mi is a szocializmus építése útján járunk, amely a világtörténelemben 1917. november 7-én kezdődött el Oroszországban.

Kétségtelen, hogy egyházi életünk és Istenben hivő magatartásunk vetülete felveti a kérdést: melyek azok a nyilvánvaló eredmények, amelyek a szocialista forradalomban világnézetre való tekintet nélkül elfogadható, nélkülözhetetlen értékek, amelyek az emberiség többségének javát szolgálják?

Egyházi gondolkodásunk és bibliai látásunk alapján kifejezésre juttatjuk, hogy azért szólunk mellette, mert egyetértünk azokkal a célokkal és eredményekkel, amelyek a szocializmus útján nyilvánvalók lettek.

Egyetértünk a javak igazságos elosztására való törekvéssel, az embernek ember által történő kizsákmányolása megszüntetésével, az anyagi és szellemi javak, a kulturális értékek egyenlő módon való felkínálásával, az életszínvonal emelésével, a lelkiismereti és vallásszabadság lehetőségével hivők és nem hivők számára, nem utolsósorban a különböző vallásfelekezetek és egyházak törvény előtti teljes egyenlőségével.

Mindennek a kezdetére, az elindulásra azért is emlékeznünk kell, mert ifjúságunk és gyermekeink számára sokszor csupán mesés történelem az, ami az apák és nagyapák nemzedékének életbevágó valóság volt: az elnyomottak harca és győzelme a leigázó hatalmasok felett.

A forradalmi eseményeket és tetteket mindig a maguk idejében és körülményeiben kell és lehet lemérni és megérteni igazán. Nem azt jelenti tehát az utódok és követők számára, hogy *ugyanazt* kell tenni, mint az elődök tették, hanem azt jelenti, hogy *ugyanúgy* készen kell állnunk megtenni azt, ami éppen időszerű és szükséges a nemes célok eléréséhez. A szocializmus mai szakaszában más jellegű feladatok várnak azokra, akik az emberi közösség, népünk és az emberiség jóléte és békéje ügyében becsületes szívvel cselekedni akarnak, mint régen.

Kétségtelen, hogy a szocializmus útja az első lépéstől, a békedekrétumtól kezdve mindig a béke útja volt. Hogyne értenénk egyet mi hivő emberek, a Béke Fejedelmének, Jézus Krisztusnak a követői, a békeszerzés komoly feladatával, amelynek nemcsak szemlélői, hanem résztvevői is lehetünk.

Jó lelkiismeretünket igazolja az a tény, hogy miközben a szocializmus humanus programját támogatjuk, nem kell feladni hitelveinket és bibliai meggyőződésünket sőt inkább megerősödhetünk abban, hogy hitből fakadó cselekvésekkel lehetünk mi is áldássá a közös nagy építésben embertársaink javára és Isten dicsőségére.

Mai emlékezésünk tehát legyen: *tisztelet* a hősöknek, akik harcoltak és győztek, és *becsületes részvétel* a reánk váró mai feladatok elvégzésében.

Dr. Nagy József

A feltámadás

I. Az Ószövetség korai könyveiben és a Zsoltárokban

Isten csodálatos bölcsességgel tanította népét. Mindig figyelembe vette értelmi és hitbeli befogadó képességének határait. Fokról-fokra, lépésről-lépésre vezette be övéit a hitnek és az ismeretnek titkos világába. A szövetségkötést követő időszakban az Istenhitnek csupán az alapelveit igyekezett népének szívébe vésni, és csak később került sor a mélyebb hit- és ismeretanyag átadására. (Ezt nevezik a teológiai szakirodalomban a „revelatio progresszivitásnak.”)

A feltámadásról szóló bibliai tanítás tanulmányozásánál is ezzel a bölcs fokozatossággal találkozhatunk.

1. AZ ÓSZÖVETSÉG KORÁBBAN KELETKEZETT KÖNYVEI (e fogalom alatt a Kr. e. 586-ban kezdődő babiloniai fogság előtt íródott könyveket értjük) *még* semmi olyan kitételt nem tartalmaznak, amelyből a feltámadás reményére következtethetnénk. A halál a megmásíthatatlan vég, amely tönkreteszi az emberi egzisztenciát (v. ö. 1Móz 3:19; Jób 30:23). Ezt a szemléletmódot nem hatálytalanítják azok az elszigetelt egyedi esetek sem, amelyek a földi életbe való *ideiglenes* visszatérésekről számolnak be. Ilyen történetek: a sareptai özvegy fiának feltámadása (1Kor 17:17—22), a sunemita asszony fiának története (2Kir 4:18—37) és az Elizeus sírjában történt feltámadás (2 Kir 13:20-tól). Ezek a feltámadások ugyanis csupán a földi élet meghosszabbodását eredményezték.

Itt kell felfigyelnünk Istennek a feltámadással kapcsolatos útkészítő munkájára. Ezekben a korábban íródott könyvekben Isten ajándéka a *hosszú földi élet*. Ez az első lépés az *örök mennyei élet* ígérete felé vezető hosszú úton. Igaz, hogy Énok (1Móz 5:24) és Illés (2Kir 2:11) nem halt meg, hanem halála előtt elragadtatott a földről, de ezek a megdöbbenést kiváltó szokatlan és egyedi esetek — közvetve ugyan, de — éppen a halál életet letörő általános hatalmát hangsúlyozták.

Hogy az újszövetségi értelemben vett „feltámadási reménység” nincs jelen az üdvtörténelemnek ebben az időszakában, azt legjobban talán Jóbnak a barátaihoz intézett szavaiból láthatjuk (Jób 7:7—10; 14:14. stb.)

2. A ZSOLTÁROK KÖNYVÉT TANULMÁNYOZVA, az előbbiekhez képest már láthatunk egy kis továbblépést. *Maga a halál* itt is *elfogadott tényként* jelentkezik, amely ellen imádságaikban nem nyilatkoznak a kegyesek, *de a halál birodalmából és félelmetes következményeitől nagyon szeretnének Isten segítségével megmenekülni.* Ezért imádkozik a 88. Zsoltár írója a Seolból (héber: SEOL. görög: HÁDESZ) és a „mélység”-ből vagy „pusztulás”-ból (héber: SAHAT; görög: DIAPTHORA) való szabadulásért. Ezeken a helyeken a halál elszakít és elszigetel Istentől. A 30. Zsoltárban azonban a már megszabadított ember hálaéneke hangzik fel (2—5 vers).

A 16. Zsoltár egy lépéssel ismét tovább vezet bennünket. Ebben ugyanis egy prófétai jellegű kijelentésben ugyan (lásd ApCs 2:25—28. 31. értelmezését), *de felvetődik már a halál utáni életnek, illetve a feltámadásnak a gondolata.* Persze a bizonyságtevő valószínűen egyáltalán nem gondolt arra, hogy most prófétai üzenet meghirdetője ő (máskor is előfordult ilyen eset), még kevésbé *értette, hogy milyen* módon valósítja meg Isten az általa meghirdetett üzenetet. (A prófétának persze sohasem az a feladata, hogy értse, hanem, hogy hirdesse Isten akaratát és tervét.) *Summázva a zsoltárírók vallomásait,* a következőket állapíthatjuk meg:

a) Ebben a könyvben még csupán pislogó, távoli fényként dereng fel a halál utáni boldog élet reménye.

b) Már itt észrevehetjük azonban, hogy ez a reménység Istennek a halál feletti hatalmára, és nem az ember halhatatlanságra alapozódik.

c) A zsoltárírók nem foglalkoznak azzal a kérdéssel, hogy az embernek melyik „része” él tovább a halál után (a Biblia egyébként sem tagolja szét életellenesen az embert.)

d) A halál utáni élet természetéről sem mondanak semmit. (Ez a szemlélet merőben más, mint görög pogányoknak az ember halhatatlanságáról alkotott elmélete.)

e) A zsoltárírók — bár értelmük számára felfoghatalan a megoldás módja — bíznak abban, hogy a halál nem rombolhatja le az élő Istennel való közösséget. — *(Evangéliumi Hírnök)*

(Folytatjuk)

Almási Tibor

A TESTVÉREGYHÁZAK HÍREI

Imaházmegnyítás

A gyömrői evangéliumi pünkösdi gyülekezet október 12-én nyitotta meg közel 50 éves történetének első imaházát. Gyömrő és Maglód nagyközségek 20 ezer lakosából kerül ki a gyülekezet, s e maroknyi nép anyagiakban és munkában megnyilvánuló áldozatkészségét áldotta meg Isten a 120 férőhelyes imateremmel, amelyhez gondnoklakás és kiszolgáló helyiségek kapcsolódnak.

A megnyitón mintegy kétszázan vettek részt az ország több gyülekezetéből, s nagy számban képviseltették magukat a testvéregyházak is. Az ünnepség kezdetén *ifj. Hajas Mihály* buzdított hálaadó áhítatra. (Az ő szülei adtak 20 éven át otthont a közösségnek). *Kovács Dénes* helyi megbízott köszöntője után *Kurgyis József*, a gyömrői körzet lelkipásztora az örömtől megindult hangon mondta el az ároni áldást, és Aggeus 2:10 alapján, mély felelősségérzetről tanúskodó előretekintésében rámutatott, hogy e házat Isten a békesség terjesztésére hozta létre.

Ezután *Déri Tibor* fölvázolta a gyülekezet küzdelmes történetét. Ezt követték az üdvözlések: *Deák József*, az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnöke, *Szakács József*, a SZET elnöke, (akinek ebben az új minőségben ez volt az első látogatása a pünkösdi közösségben), *dr. Nagy József*, a SZET főmunkatársa, *Hegyi Füstös István* ny. református lelkész, *Barbarics Lajos*, az épület tervezője és *Kovács János* pilisi pünkösdi lelkipásztor. Délután *Kiss István* római katolikus plébános, *Szilháti Sándor* református és *Vancsó József* evangélikus lelkész, végül *Siklós László* budapesti református lelkész szólt a gyülekezethez. Hol nemes veretű, hol lelkesült, hol meg a személyes élményeket fölidéző meghitt hangulatú köszöntéseikben szeretettel intettek a jövő feladataira is: hogy a testvérek ápolják a közösséget, maradjanak áldozatkészek, s e „lelketlen-lélektelen" világban engedjenek minél nagyobb teret a Lélek munkájának. Felszólalások hangzottak el három svéd pünkösdi lelkészvendégünktől, akiket *Chernel Gyula* tolmácsolt. Az ünnep áhítatához hozzájárult az énekkar szolgálata *Szabó Ernő* vezetésével, és *Tfirst Zoltán* hegedűszólója. A példás rendben megszervezett és végbement nap során igen bőségesen gondoskodtak a helyi testvérek a testi javakról is.

A gyülekezet abban a reményben indul új útjára, hogy munkája nem hiábavaló az Úrban.

Déri Tibor

Új könyvek

Néhány héten belül két újabb kiadvánnyal gazdagodik közösségünk. Megjelenik:

— BALOG MIKLÓS és GERZSENYI SÁNDOR, miskolci illetve pécsi lelkipásztor *verseskötete.* A szép kivitelű könyv a két szerző legjobb verseit tartalmazza. A kötet ára: 92 Ft.

BEHARKA PÁL testvér *Gyülekezeti orgonajáték II.* című kötete gazdag darabgyűjteménnyel kiegészítve jelenik meg. Számos igen értékes orgonamű először kerül publikálásra a vaskos kötetben. A munka ökumenikus jellegű, részt vettek benne protestáns és római katolikus művészek is. A közösségünk és országunk határain túl is érdeklődéssel várt kötet ára: 198 Ft.

Mindkét kiadványra elfogadunk előjegyzéseket. A borítékra vagy levelezőlapra írjuk rá: KÖNYVTERJESZTÉS.

ÚJ KÖNYVEINK KÖZÜL MÉG KAPHATÓ:

Ifj. Almási Mihály: „Bizonyos vagyok benne..." 106,— Ft.

Imádkozzunk! (szerk.: Balog Miklós) 141,— Ft.

Dr. Nagy József: Az üdvösség útja 147,— Ft.

Hanglemez (Központi Énekkar) 110 forint.

A kibővített *A hit hangjai* énekeskönyvről, a *Bibliaolvasó vezérfonalról* (1981—1982) és a *Kalendáriumról* (1981) a közeljövőben adunk tájékoztatást olvasóinknak.

Ifj. Almási Mihály
sajtó-titkár

Nyitott szemmel

Huszas studió

KREOL MISE

1980. október 18. Kossuth rádió, 13 óra

Megszokásból kapcsoltam be a rádiót, mondhatnám: „véletlenül", miközben — a közösen végzett szombati házi munkák sorát egy kávéval megszakítandó — darálni kezdtem. Aztán — mivel nem értettem elég jól a szokatlanul hangzó mondatokat — letettem a már némileg fölaprított délszaki frissítőt és leültem a rádió mellé.

A másnapi hálaadó nap eseményein, a szolgálatokon, a várható igei üzeneten meditáltam délelőtti munkám közben (vendég igehirdetőnk lesz), s azon, hogy vajon fölhangolódik-e a gyülekezet a valóságos hálára, amikor a riporteri mondatok után amolyan prédikációféle kezdődött, s néhány perc alatt kiderült: Szabolcs-Szatmárba, egy cigánygyülekezetbe csöppentem. Sietve előkerítettem a rádióújságot. *„Huszas stúdió, Kreol mise. Riporter: Hegyi Imre, szerkesztő: Kovalik Márta. ... Amikor e műsor készítői Szabolcs-Szatmárban egy kis faluban cigányok között jártak, ez a gondolati párhuzam jutott eszükbe (Kreol mise!). Így lett a KREOL MISE mindaz, amit ott és azokban a napokban életről, halálról, munkáról, szerelemről és becsületről hallottak ..."* — S míg e sorokat olvasom, a prédikátor már a riporter kérdéseire válaszol: *„... igen, de a legfontosabb a szeretet! Lehajolni hozzájuk, segíteni őket, de legfőképpen szeretni ..."*

Ezek után prédikáció következik a mindenkihez lehajló és személyválogatás nélkül mindenkit szerető Megváltóról, majd a gyülekezet tagjai által írt, Jézust dicsérő énekeket hallunk gitár kísérettel.

Az istentisztelet bizonyságtételekkel folytatódik. Egymás után szólalnak meg a barna bőrű testvérek: a falu rossza, aki korábban — ha belépett a kocsmába — mindenkiben rettegést keltett, akiről kidoboltatta a tanács, hogy kerülje a lakosság. Egy házaspár: *„Ütöttük, vertük egymást* — mondja az asszony —, *hol ő volt erősebb, hol én. Minden pénzünket elittuk ..."* Megszólal a hírhedt „fekete vonatok" egyik réme, aki természetesen szintén egyetlen fillér nélkül vetődött haza egy-egy alkalmi munkából, a konyhalány, aki tányérokat és evőeszközt lopott, s az asszony, aki „csak megfőzte" amit a férje lopott. — És most? A riporternek föltűnnek a szépen berendezett lakások, a vaskerítés, a választékos beszéd ...

Aztán amolyan kerekasztal-beszélgetés kezdődik. Megszólal a tsz brigádvezetője, aki szerint ezek az emberek tényleg megváltoztak. *„Nincs ivás közöttük — pontosabban van, s a napi adag egy kóla! Akármilyen munkára küldhetem őket. Nem vitatkoznak"* — mondja. Beépültek, abbahagyták a vándorlást. A tetőtlen viskók vízáztatta szalmazsákjait huzatos fotelok váltották föl, s ha betér hozzájuk valaki, udvariasan hellyel kínálják. Természetesen arról is szó esik, hogy zárt a közösségük. *„Nem olvasnak újságot* — mondja valamelyik beszélgető —, *s hogy a társadalmi szerveknek kellene irányítani őket."* Kiderül, hogy a tanács sem volt tétlen. A jó fülű riporter azonban folyvást emlékeztet valamire. Nevezetesen arra, hogy nem mindegy a *„hogyan"!* És visszacseng az alapmondat: Legfontosabb a szeretet. Ilyeneket kérdez: Hol, miféle közösségben sikerült ezeket az embereket úgy föloldani, megszabadítani gátlásaiktól, hogy ilyen nyíltan és őszintén mertek volna beszélni? Mikor érezték ennyire egyenértékűnek önmagukat egy-egy közösség minden tagjával, no meg a vezetőjével? — Mások is tettek sok mindent, de *valahogy nem úgy.* Azt hiszem, valóban kulcsmondat ez az utóbbi, és nem csupán a társadalmi szervekkel kapcsolatosan tartalmaz a „hogyan"-ra nézve kritikát, hanem az egyházak vonatkozásában is. Mintha túlságosan is távolivá lett volna számunkra az ilyen *„szektás"* (ezt a szót is a riportból kölcsönzöm — nem a riporter használta!) *lehajlás.*

Nos, azt hiszem, olyasmi történik a cigányok között Szabolcsban, mint ami a múlt században meg a századelőn sokhelyütt az országban, a baptista missziónál: Azok az emberek, akiket soha semmiféle hatás nem tudott közösséggé formálni, akik kivetettnek érezték magukat, Krisztusban találkoztak, megváltozott az életük. A hiveket váró egyházak (vagy az irodákban ülő tisztségviselők) tehetetlenek az ilyen emberekkel szemben. (A misszióparancsban Jézus is *küldi* az övéit!)

Ami pedig a társadalmi oldalát illeti a kérdésnek: antiszociális, magán- és köztulajdont dézsmáló, garázda, alkoholista elemek egyik napról a másikra — a szó nemes értelmében — emberek lettek. Önbecsülő, szelíd, becsületes, dolgozó emberek! Nyereség? Bizonyára. — Hogy nem olvasnak újságot? — Kétségtelen. De nem a kocsma előtt ülnek nyitásra várva, és nem isszák magukat holtrészegre, nem teszik tönkre egymást, gyermekeiket és nem zavarják környezetüket. Sőt, az sem kizárt, hogy előbb-utóbb egy-egy újságot is kézbe vesznek. Vannak, akik az újság felől jutnak el a Bibliához, mások a Bibliánál kezdik a kulturálódást. Mindebből nem következik, hogy nem lehetnek építői egy nem vallási közösségnek is — mondjuk: hogy nem lehetnek igen értékes tagjai egy elnéptelenedő, munkaerő gondokkal küzdő termelőszövetkezetnek.

Dicséret a kétség kívül tárgyilagos riporternek és szerkesztőnek!

*

Néhány napja vetítette a televízió a *Békeidő* c. új magyar filmet. Nem véletlenül nyert első díjat egy kiemelkedő fesztiválon. Örömmel olvastam, hogy a kétségkívül komoly társadalmi mondanivalót hordozó filmet vitára bocsátják és várják a hozzászólásokat. A dunántúli falu tsz elnökének a priccskészítésre ellopott ajtókat kellett — többek között — visszaparancsolnia eredeti helyükre, borosüvegeket és demizsont kellett a földhöz meg a falhoz vágnia, ha rendet akart. Biztos vagyok benne, hogy könnyebb dolga van a szabolcsi falu tsz elnökének a fekete testvérekkel — akiket az evangélium ereje megváltoztatott —, mint a dunántúli falu vezetőinek, ahonnan a *pap is elköltözött.* (Érdemes lenne a gyülekezeti — meg ifjúsági — bibliaórákon elbeszélgetni erről a témáról. Hasznos lenne, ha megírnák véleményüket a szerkesztőségnek, hisz az alkoholizmus, meg a vele összefüggésben szóbakerült témák megoldása olyan fontos, hogy megéri a fáradságot. Olyan területe ez gondjainknak, mely — megítélésünk szerint — hívők és nem-hívők össznépi együttmunkálkodását igényli.)

*

Ami pedig a másnapi hálaadónapot illeti, befejezve az irást, azon gondolkodom, vajon nem kellene-e kissé összehangoltabban indulnunk — keresztyéneknek, nekünk, baptistáknak is — azok megmentésére, akiket még senki sem talált meg?! Elesett emberek várnak megértő szóra, lehajló szeretetre. Kevés Krisztusról csak prédikálni! Talán több okunk lenne a hálára (és bizonyára több örömünk is), ha többet *tennénk* másokért.

Másnapi délelőtti textusom a riport nyomán megváltozott. Róm 10:24-ről fogok beszélni: „Senki se a maga javát keresse, hanem a másét!" Ebben a „senki"-ben mindnyájan benne vagyunk.

Ifj. Almási Mihály

Fogjátok meg a rókákat!

A Bibliában mindenütt negatív szerepük van a rókáknak. Általában a közelgő, vagy az immár elérkezett veszedelem hordozói.

A palesztinai róka azonos a mi rókánkkal (canis vulpes). Magánosan jár zsákmányra vadászni, ellentétben a sakállal, mely csapatostól jár.

Sámson rókákat használt a filiszteusok megbüntetésére. (Bir 14:4—5). A babiloni fogságból hazatért zsidók nagyszabású építkezést folytattak. Az ammonita Tóbiás gúnyolta őket: ha egy róka lép fel rá, ledönti a falat (Neh 4:3; új ford. 3:25). A Judea pusztájában bújdosó Dávid megénekelte ellenségei vesztét, kik „rókáknak lesznek eledelei" (Zsolt 63:11). Itt inkább sakálra kell gondolnunk, annál is inkább, mivel a héber nyelvben a róka és a sakál azonos fogalmak (ezt követi az új fordítás). A szőlőhegyek ellenségei az öreg és a fiatal rókák egyaránt. Megdézsmálják a virágzó szőlőt (ÉnÉn 2:13). Jeremiás siratta népe pusztulását. Sion hegyén, melyen egykor a templom is állt, a romok közt „rókák futkosnak". Tehát az ítéletidő elérkezett (Jsir 5:18). Ugyancsak keserű tapasztalatra épült Ezékiel próféta találó, de szomorú hasonlata: „Mint rókák a romok közt, olyanokká lettek prófétáid, óh Izráel" (Ez 13:4). Hamis prófétákról van szó. Álnokul aláástak, jellegzetes mai szóval „megfúrtak" minden jó kezdeményezést. Bizonytalanná tették népük helyzetét. elterelték a figyelmet az igaz próféták kijelentéseiről. Az Újszövetségben az ÚR Jézus két ízben említette a rókákat. Egy írástudó önként akar a Mester nyomába szegődni, mire ő ezt mondja: „A rókáknak van barlangjuk ... de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani" (Mt 8:20). Másik alkalommal a farizeusoktól üzen Jézus a sötét terveket szövögető Heródes Antipásnak: „Mondjátok meg annak a rókának ..." (Lk 13:32.) A róka közismert ravaszsága folytán szemléletesen minősíthető ez üzenet alapján nemcsak Heródes terve, hanem személye is. Az események alakulása azonban nem a ravasz uralkodó elképzelése, hanem szükségképpen Isten akarata szerint megy végbe.

Végül még egy, sokak által ismert történet. Rókát lopott egy spártai ifjú és kabátja alá rejtette. Érezte ugyan, hogy az állat mély sebet ejtett az oldalán, de szégyellte tettét beismerni. Inkább magához ölelte — még szorosabban — a vérengző vadat. Vesztére. A kapott sebekbe belehalt. Önmagunkban hordozva bűneinket (a rókához hasonlóan) felemészti idegrendszerünket, megmarja szívünket is. Szabaduljunk meg tőle!

Telegdi József

Társalgó megnyitása Kiskőrösön

A szeretetház öröme

Isten gondviselő kegyelme nyilvánult meg az ország testvériségének szeretetében és áldozatkészségében, mert új épületrészeket adhattunk át rendeltetésének a kiskőrösi szeretetházban. Igen nagy szükség volt arra, hogy legyen olyan hely, ahol idős testvéreink együtt lehessenek, napközben, hogy — különösen a zord időszakban — ne legyenek szobáikba zárva.

Néhány évvel ezelőtt (1977-ben) egy Kiskőrösön tartott jótékonyságügyi bizottsági tanácskozáson imádkozva született meg az akkori vezetőségben a terv és elhatározás, hogy a szeretetházat bővíteni kell egy társalgóval és gondnoki lakást kell építeni. Ezen a megbeszélésen *Boros* Gergely (elnök) *Dobner* Béla (titkár), *Marsal* János (bizottsági tag) a gondnok házaspár — *Takács* János és *felesége*, valamint néhai *Háló* Gyula kiskőrösi lelkipásztor voltak jelen. — Egyházunk elnöksége egyetértett a bizottság bővítési tervével abban a reménységben, hogy az Úr kirendeli az építkezéshez szükséges költségeket is. Az építkezés elindulásának percétől a befejezésig csodálatosan tapasztaltuk Isten gondviselő kegyelmét. Mindig alkalmas időben, néha meglepő módon rendelte ki a szükséges pénzösszeget. *Marosi* Béla építész testvér nemcsak szívén viselte, hanem nagyon rövid időn belül elkészítette az építési terveket. Így felépült a telek elején a háromszoba összkomfortos gondnoki lakás és a régi épület elejéhez pedig az 50 m^2 területű lapos tetős társalgó. Az építkezéssel egyidőben